Kalász István

Versek anyámhoz

Anyámnak, kit álmában fényképeztem vasárnap délután

Sok szoba van a lakásban
az első: kertre néz
fű kő ablak felé markoló
gyümölcstelen faág a második
szobaablak tűzfalra néz
a héten nem tudok jönni
áll a vadszőlő ágakon
bogarak kapaszkodnak felfelé a
harmadik ablakban járda sötét templom
karókkal sírtelkekkel
a negyedik szobában
dobozok hazátlan táskák nem hívtalak
telefon megszorult redőny.
Itt félsötétben
alszik anyám.
Később kint sötét
a konyhában gyullad a fény
mormogás csoszogás
be nem vett
gyógyszer egymás hátán a kéz
kés alá tett hús nyúzott ének a rádióból:
Jó hogy mégis eljöttél ma este.
Ez a mi vagyonunk.
Anyám dúdol főz mosolyog rám
anyám a sötét ablaknál áll.

Anyámhoz a legrövidebb úton

Téli reggel utcabetonból fák nem nőnek
házak között megyek anyám a
falba kapaszkodik keze hideg
gyönge szédül fullad de nevet mutat a
sárga égbe megyek anyámhoz megyek
anyám alig eszik fázik táskájával alszik
egyre gyerekkorról beszél.
És a kereszteződésben állva érzem
megáll anyám szíve így a boltba futok be
falon rácsok között pincén raktáron
nedves vezetéken törmeléken sötét
konyhán át ruhás szekrényen levegőtlen
szobán ágyból gyerek néz félve
rám megyek át a falon akvárium mellett
lépcsőházban rohanok fel a háztetőre
téli nap süt élesen harangoznak megyek tovább
sietek hogy anyám hangját halljam.
Azt, amikor gyerekkoromban alkonyatkor
az ablakból hívott haza.
Gyere, kész a vacsora.

Ablak-vers

Anyám és én félsötétben
ülünk egymás mellett
kezem anyám foltos kezén
kint mentő szirénázik
a kint kint van mi
fal mögött a tévében
olajfoltos tenger fölött-alatt
madarak halak vándorolnak.
Kezem anyám hideg kezén
jönnek a hírek
anyám mondja
Istenem idegen

ez a világ Istenem.
Ülök anyám ősz haját nem
csak hideg bőrét
tudom kezemmel elfedni
és az esti napmeleg ablakra
verset gondolni
amit nem lát-hall-érez idegennek
majd éjjel a szobában
bolyongó motyogó
már erről a világról
elkészülő anyám.

Gyerek lenni megint

Éjjel arra ébredek
hogy reggel majd átmegyek hozzád
anyám és rájövök a sötétben hogy
nincs
akkor az éjszakában szeretnék
járdáról leugrani kukás autót
megbámulni a repülőre kiabálni
hogy …nézd…
zebrán csak a csíkra lépni
bogárnak enni adni buszon a
gombot jól megnyomni este
tenyérről morzsát nyalni az
őszt hajadban nem kérdezni
ágyból téged még megszagolni
magamnak titkot adni álmomban
a sötét elől elszaladni és hajamban
az őszt neked reggel megmutatni.